

Поява нових знаків, а поруч з тим й знакових систем дає підстави вести мову про потребу розробки (розгляду) нових правил синтаксису, законів семантики, а поруч з цим й певного словника засобів, що інтегруються до складу вербальних складників, або заміщують їх. Будучи у формальному плані засобами візуальної компресії та маючи високий ступінь асоціативності, знаки не лише експліцитно репрезентують значення, але імпліцитно виражають його, іноді з відтінком модальності.

Підсумовуючи зазначене вище зауважимо, що знаки та знакові системи неодноразово перебували в центрі уваги науковців. Однак на сучасному етапі розвитку суспільства з'являються нові аспекти, які ще не були предметом ґрунтовного аналізу. Серед них – роль та статус невербального знака як складника вербальної одиниці; візуальна семантика й візуальний синтаксис.

Леся МАЛІМОН

ЗМІСТОВА ОРГАНІЗАЦІЯ ТВОРУ НІКОЛАСА СПАРКСА «ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ»

Художній твір є результатом емоційно-інтелектуальної діяльності письменника, своєрідною формою його духовного та розумового самовираження. Будь-який художній твір має зміст і форму, вивчення цих категорій дозволяє краще збагнути специфіку твору, розкрити його внутрішню сутність.

Рецепція художнього твору охоплює два ключові питання: про що він (зміст) і як написаний (форма). Поняття “зміст літературного твору” охоплює тему і мотив; “форма літературного твору” означає композицію; формально-змістовими чинниками твору є сюжет і фабула [1, с. 99].

Одним з найбільш продуктивних композиційних чинників є сюжет. Цей найважливіший елемент художньої системи визначають як подію чи систему подій, покладених в основу епічних, драматичних чи ліро-епічних творів. Під сюжетом ще розуміють спосіб естетичного освоєння й осмислення, організацію подій у художньому часі й просторі. Оскільки сюжет постає як певна послідовність чергування подій і ситуацій, то повинна існувати сила, яка надає йому динаміки, руху. Такою рушійною силою є конфлікт.

Зіткнення протилежних сил поглиблюється у розвитку дії – перипетіях. Це основна частина сюжету, що змальовує загострення у стосунках конфліктуючих осіб, яке охоплює не лише головних а й другорядних дійових осіб. У розвитку конфлікту найяскравіше виявляються риси характерів персонажів, їх світорозуміння й життєва позиція. Рушієм перипетій найчастіше виступає інтрига. Під інтригою розуміють складне й заплутане розгортання подій у драматичному чи розповідному творі з метою відбити гостру боротьбу між персонажами, досягти особливого напруження дії і зацікавити нею читачів. Розрізняють інтриги політичні, пригодницькі, любовні, детективні, психологічні тощо [3, с. 113].

Зміст художнього твору в цілому можна визначити як особистісне, ідейно-емоційне ставлення творця до предмета зображення, яке з вичерпною повнотою реалізується лише в ході самого зображення й сприймається читачем у вигляді об'єктивно даної “картини життя”, що постає в емоційно-оцінювальній суб'єктивній свідомості особи, яка веде розповідь. Зміст художнього твору має дворівневу

об'єктивно-суб'єктивну структуру свого вираження, тобто складається з життєвих ситуацій, осмислених автором, та враження читача, викликаного авторським зображенням цих ситуацій.

Роман щоденник – літературно-побутовий жанр, фіксація побаченої, почутої, внутрішньо пережитої події, яка щойно сталася. Щоденник пишеться для себе і не розрахований на публічне сприймання, у ньому нотуються переважно явища особистого життя, здебільшого у монологічній формі, хоча може бути й внутрішньо діалогічна (полеміка із самим собою, з уявним опонентом тощо). Ці ознаки особистого щоденника сприяли його поширенню у художній літературі [2, с. 88].

Ніколас Чарльз Спаркс – всесвітньо відомий американський письменник, автор романів-бестселерів. Теми його творів нерозривно пов'язані з християнством, любов'ю, долею і людськими почуттями. У 1994 за шестимісячний період, Н. Спаркс написав свій перший роман, що знайшла свій шлях до публікації – “Щоденник пам'яті” (The Notebook). Романи Н. Ч. Спаркса видаються на 45 мовах світу. Всього продано близько 105 мільйонів екземплярів книг письменника.

На створення роману Н. Спаркса надихнула історія відносин бабусі і дідуся дружини Кеті. Ці двоє люблячих один одного людей прожили рука об руку 60 років. Кеті Спаркс дуже любила їх і засмутилася через те, що вони не змогли прийти на реєстрацію її шлюбу з Ніколасом із-за поганого самопочуття. У зв'язку з цим на наступний день після весілля молодята знову одягнули свої урочисті костюми, взяли торт, відеозапис зі свята і поїхали до родичів, щоб вони теж долучилися до народження нової сім'ї. І саме в той день у Н. Спаркса виникло бажання написати дивовижну книгу, засновану на реальних подіях з життя цієї родини.

Сюжет твору “Щоденник пам'яті”. Розповідь починається від імені 80-річного чоловіка з будинку престарілих. Він читає із записної книжки історію кохання хлопця на ім'я Ной і дівчини Еллі з Північної Кароліни.

Зустрівшись на початку спекотного літа, юні герої з першого погляду закохуються одне в одного. Все літо пара проводить разом і їх ніжні почуття переростають в бурхливий роман. У той час як батько хлопця досить м'яко поставився до почуттів сина, мати Еллі категорично проти того, що дівчина, вихована в багатій родині аристократів, хоче пов'язати своє життя з бідним хлопцем, який працює на тартаку. За рішенням матері Еллі молодих закоханих розлучають, не чекаючи кінця літа.

Здавалося б відстань між героями має охолодити їх пристрасть, проте кохання стає все міцнішим. Кожний день Ной пише своїй коханій сповнені ніжності листи – 365 листів за рік, але Еллі навіть не підозрює про їхнє існування, оскільки її мати виймає всі посланні з поштової скриньки і ховає.

Незабаром починається Друга Світова війна. Еллі працює медсестрою в госпіталі. Там дівчина знайомиться з хлопцем з багатой сім'ї – Лоном, який починає приділяти їй знаки уваги. Через якийсь час в головній героїні пробуджується почуття до молодого чоловіка, вона закохується в нього і погоджується вийти за нього заміж. Починається приготування до весілля.

Тим часом Ной відбудовує старий будинок, у якому так хотіла жити з ним Еллі, вона бачить у місцевій газеті знімок, на якому Ной стоїть на фоні відновленого будинку. Не довго думаючи, вона вирушає у поїздку. Зустріч Еллі та Ноя досить цікава, Еллі розповідає йому, що заручена та скоро має вийти заміж. Вони проводять ніч разом. Еллі має зробити нелегкий вибір, між коханим Ноем та нареченим.

Цю історію у приватному пансіоні читає зі свого щоденника старий чоловік жінці. Кожного дня Ной вже за звичкою йде в палату Еллі та читає їй із свого записника історію їхнього кохання. Проте це не забаганка старого чоловік, вже декілька років Еллі хворіє і ця хвороба забрала найцінніше, що є у людини – її спогади. Вона не пам'ятає Ноя. І лише час від часу, коли він читає для неї їхні “щоденники пам'яті”, вона пригадує, що ця історія про них, і саме в такі хвилини їхнє кохання посправжньому триває далі.

Перший та останній розділи роману розповідає Ной, якому тепер вісімдесят років, і який живе в будинку для літніх людей з Еллі, яка страждає хворобою Альцгеймера. Він читає їй записник з надією відновити її спогади. В останньому розділі описується те, як їхня любов перемагає навіть хворобу.

Роман “Щоденник пам'яті” має особливу композицію. У творі Ніколаса Спаркса “Щоденник пам'яті” присутній концентричний тип сюжету. Концентричні сюжети часто будуються на такому принципі, як єдність дії, тобто сконцентрованість дії навколо однієї визначальної події, яка поставлена в центр сюжету й до якої привернута вся увага читача твору. Такий тип сюжету відрізняється складними формами поєднання характерологічної та перипетійної функції. У творі присутні хронологічні перестановки для глибшого розуміння проблеми роману та образів персонажів, крім того, такий прийом допомагає привернути увагу читачів та краще передати увесь спектр емоцій.

Автор застосовує кільцеву композицію для того, щоб ми зрозуміли, що головні персонажі здатні проносити сильні любовні почуття крізь усе життя. Розповідь починається з кінця сюжету. Ця зворотна композиція дає можливість читачеві перебувати в напрузі і очікуванні, що ж відбудеться далі. Роман починається з риторичного запитання: “*Who am I? And how, I wonder, will this story end?*”. Такий прийом не може не заінтригувати читача. Хочеться дочитати книгу до кінця, сподіваючись на щасливий фінал.

Кінцівка цього твору залишається відкритою. Автор залишає нам лише кілька натяків на те, що може чекати героїв далі. Вочевидь, їхнє спільне життя триватиме доти, доки Ной читатиме записки Еллі. Справжня цінність тексту роману відкривається читачеві лише на останніх сторінках. Саме тут перед читачем постають старенький Ной та Еллі. Перший та останній розділи книги, присвячені саме їхньому спільному життю у будинку пристарілих, обрамлюють книгу. І ці розділи розповідають про їхнє життя набагато більше!

Темою роману Н. Спаркса “Щоденник пам'яті” є вміння кохати та мріяти навіть у найважчі часи. Пафосом роману Н. Спаркса “Щоденник пам'яті” є піднесення кохання як змісту життя. Не зважаючи на всі життєві обставини, головні герої переборюють всі складності й лишаються разом.

Проблематика є одним з найважливіших складових змісту літературно-художнього твору, бо вона є немовби динамікою тематики, де шляхом аналізу предмета зображення визначається ідея-висновок. У романі Н. Спаркса “Щоденник пам'яті” піднімається низка проблем, характерних для людства в цілому: проблема соціальної нерівності (батьки Еллі хотіли віддати доньку заміж тільки за людину, яка забезпечила б її матеріально, та дала б високий соціальний статус); проблема “любовного трикутника” (Ной – Еллі – Лон); проблема відносин батьків та дітей; проблема відносин між людьми та ін.

Сукупність об'єктивних елементів змісту, що складає у творі предмет зображення, водночас виступає і як форма вияву та розкриття його опосередкованого суб'єктивного змісту, тобто особистісного, емоційно-оціночного ставлення творця до предмета його зображення. Основу суб'єктивного змісту твору становить емоційний настрій, почуття, яке немовби огортає собою зображуване і, характеризуючи оціночне ставлення автора до нього, передається читачеві, спонукаючи його до особистісного ставлення до того, про що йдеться у творі.

References

1. Halych, Oleksandr & Vitaliy Nazarets, Vasyliiev, Yevhen. 2006. *Teoriya literatury*. Kyiv.
2. Hromiak, Roman. 2007. *Literaturnyi slovnyk-dovidnyk*. Kyiv.
3. Kovaliv, Yuriy. *Literaturoznavcha entsyklopedia*. 2007. Т. 2. Kyiv.
4. Sparks, Nikolas. 2016. *The Notebook*. Kharkiv.

Надія МИХАЙЛОВСЬКА

ІСПАНСЬКИЙ ДІЛОВИЙ ЕТИКЕТ

У сучасному діловому світі широкі знання у певній сфері діяльності не завжди достатні для досягнення успіху. Розуміння та повага до культурних норм є життєво важливими для побудови успішних відносин у різноманітному світі міжнародного бізнесу. Діловий етикет сформувався впродовж тривалого часу як результат постійного відбору правил і форм найбільш доцільної ділової поведінки, що сприяє успіху в ділових відносинах. Діловий етикет є кодом хороших ділових манер, які можна сприймати як своєрідні правила гри [3, с. 18]. Іспанія, з її багатою історією, яскравою культурою та унікальними звичаями, має власний набір правил ділового етикету, які можуть суттєво вплинути на професійну взаємодію.

У ділових справах з іспанцями слід враховувати особливість їхнього національного менталітету: товариськість та відкритість до співпраці. Іспанці ширі, відкриті, мають почуття гумору і вміють працювати в команді. Вони виявляють більший інтерес не до товарів та послуг, а до самої особистості ділового партнера. В іспанській культурі цінується встановлення особистих зв'язків, оскільки вони відіграють вирішальну роль для успіху будь-якого бізнесу.

Іспанців можна описати як веселих людей, які активно використовують мову тіла. Вони розмовляють швидко та емоційно, часто в пориві емоцій можуть надмірно жестикулювати. Під час розмови вони можуть поплескати по руці або по плечу [2]. Якщо під час бесіди іспанці підходять максимально близько, то так вони показують, що їм приємний співрозмовник. Негативні емоції іспанці ховають, вважаючи проблеми справою суто особистою і суб'єктивною.

При всій своїй емоційності, іспанці – дуже неквапливий народ. Вони ніколи особливо не поспішають і живуть досить розміреним життям. Пунктуальність не є їхньою сильною стороною, тому іспанський діловий партнер може дозволити собі запізнитися на бізнес-зустріч. Водночас, пунктуальність у діловій культурі цієї країни все ж таки цінується [1]. Іноземним партнерам на зустріч з іспанськими колегами краще приходити вчасно або трохи раніше. До прикладу, прийти за п'ять хвилин до початку зустрічі буде цілком нормально.